

Arrest

nr. 324 587 van 3 april 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KINDERMANS
Steenweg 161
3870 HEERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 maart 2025 tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11), van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 maart 2025 tot intrekking van het visum en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 maart 2025 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2025 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. PEXSTERS, die *loco* advocaat G. KINDERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 maart 2025 toe op de luchthaven van Zaventem vanuit Dubai (VAE).

1.2. De grensinspectie interpelleerde verzoeker bij zijn aankomst omdat zijn visum geldig was voor 90 dagen, terwijl hij op 29 maart 2025 was toegekomen en zijn terugvlucht slechts voorzien was op 1 juli 2025.

1.3. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 30 maart 2025 een beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 30 maart 2025 om 01.12 uur, aan de grensdoorlaatpost BRU NAT werd door ondergetekende A.(...) A.(...), Eerste Inspecteur

De heer

naam G.(...) voornaam H.(...) S.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft India wonende te [...]

houder van het document paspoort India nummer (...)

afgegeven te (...) op : 03.07.2023

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door België

geldig van 20.03.2025 tot 03.07.2025

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : familiebezoek

afkomstig uit Dubai met vlucht [...], op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(B) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(D) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene biedt zich aan op 29.03.2025. Hij reist op basis van een C visum, meerdere binnenkomsten, 90 dagen. Hij mag bij aankomst nog 90 dagen verblijven.

Echter wijst zijn terugkeerticket van 01.07.2025 op een voorgenomen verblijf van 95 dagen.

Derhalve heeft hij de intentie om de toegestane verblijfsduur van zijn visum te overschrijden.

(...)”

1.4. De gemachtigde van de minister trof op 30 maart 2025 eveneens een beslissing tot intrekking van een visum. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld. Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INTREKKING VAN EEN VISUM

Geachte mevrouw, Meneer G.(...), H.(...) S.(...)

De/het _____, ambassade/consulaat/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in

[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde Voor de Minister van Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

uw visumaanvraag onderzocht

uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven: 18.03.2025.

het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

1. er is een vals/vervalst/nagmaakt reisdocument overgelegd (artikel 32, 1, a), I) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene biedt zich aan op 29.03.2025. Hij reist op basis van een C visum, meerdere binnenkomsten, 90 dagen. Hij mag bij aankomst nog 90 dagen verblijven. Echter wijst zijn terugkeerticket van 01.07.2025 op een voorgenomen verblijf van 95 dagen. Derhalve heeft hij de

*intentie om de toegestane verblijfsduur van zijn visum te overschrijden.
(...)."*

1.5. De gemachtigde van de minister trof tenslotte ook een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit vormt de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de vordering niet ontvankelijk is in zoverre zij gericht is tegen de beslissing tot intrekking van het visum van 30 maart 2025, thans de tweede bestreden beslissing. Dit vloeit voort uit artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

2.2. In zijn arrest van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad een uitlegging gegeven aan de hierboven weergegeven wetsbepaling waarbij werd vastgesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel ontvankelijk is in zoverre ermee een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt aangevochten (RvV 24 juni 2020, nr. 237 408; recent bevestigd in RvV 13 maart 2024, nr. 303 148). De beslissing tot intrekking van een visum, thans de tweede bestreden beslissing, kan niet als een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden gekwalificeerd.

Bijgevolg is de vordering niet ontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

2.3. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen eveneens een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van de vordering, in zoverre deze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 30 maart 2025, thans de derde bestreden beslissing.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze beslissing een vrijheidsberovende maatregel inhoudt, zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden."

2.4. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, tweede lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De vordering is evenmin ontvankelijk in zoverre zij gericht is tegen de vrijheidsberovende maatregel bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“ Artikel 39/82§4 lid 2 van de vreemdelingenwet bepaalt: “Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en in het bijzonder indien hij vastgehouden is in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan hij binnen de in artikel 39/57§1 lid 3 bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”. Zoals in het feitenrelaas uitdrukkelijk is gesteld is verzoeker vastgehouden met het oog op zijn terughouding. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan.

Verzoeker is van oordeel dat de hoogdringendheid bij deze is aangetoond.

M.a.w. is aan de eerste cumulatieve voorwaarden voldaan.”

3.2.2. Verzoeker wijst erop dat hij wordt vastgehouden met het oog op zijn terughouding naar Dubai waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging imminent is.

3.2.3. Uit informatie van de verwerende partij blijkt dat verzoeker werd overgebracht naar het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel en dat zijn terughouding op 10 april 2025 in het vooruitzicht wordt gesteld. De behandeling van een de schorsing via de reguliere procedure kan onmogelijk worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgegrepen.

3.2.4. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de voorwaarde inzake het uiterst dringende karakter.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en met artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing volstrekt onvoldoende gemotiveerd is en derhalve een schending inhoudt van de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de schending van artikel 3 EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt ten onrechte zomaar vanuit gegaan dat verzoeker de intentie zou gehad hebben om de voorwaarden van zijn visum te schenden.

Het is de zoon van verzoeker die het vliegtuigticket geboekt heeft en die zich klaarblijkelijk heeft vergist door het terugticket te boeken voor 1 juli 2025, daar die er was vanuit gegaan dat zijn vader, zijnde verzoeker, alleszins moest terugkeren op uiterlijk 3 juli 2025.

De zoon van verzoeker had niet nagerekend dat er vanaf de datum van aankomst in België meer dan 90 dagen zouden verstreken zijn wanneer hij pas zou terugvliegen op 1 juli 2025.

Dit betreft een loutere vergissing van de zoon van verzoeker die voor het ticket had gezorgd.

Verzoeker is 78 jaar oud en spreekt nauwelijks andere talen, zodat zijn zoon heeft gezorgd voor het boeken van het vliegtuigticket.

Er wordt niet aangetoond in de bestreden beslissingen dat verzoeker weldegelijk de intentie had om langer dan 90 dagen in België te blijven.

Verzoeker zal een ander vliegtuigticket boeken voor de terugvlucht wanneer hij toch in België tijd zou kunnen doorbrengen bij zijn kinderen.

Verzoeker brengt trouwens het bewijs bij in het dossier (stuk 6) waaruit blijkt dat hij ook vorig jaar op bezoek was geweest gezien hij toen een visum gekregen had van 9 mei 2024 tot 23 juli 2024.

Ook toen is verzoeker tijdig teruggekeerd naar India.

Hieruit blijkt dat verzoeker zeker niet de intentie heeft om langer in België te verblijven en dat hij zich ook in het verleden weldegelijk gehouden heeft aan de wetgeving.

Verzoeker brengt de identiteitsgegevens bij van zijn zoon en schoondochter, maar ook van de inkomsten van zijn zoon, zijnde loonbrieven waaruit blijkt dat zijn zoon voldoende inkomsten heeft om zijn vader gedurende enkele weken op te vangen (stukken 11-15).

In die omstandigheden dient te worden geconcludeerd dat de bestreden beslissingen alleszins onvoldoende gemotiveerd zijn conform de wet van 29 juli 1991 en dat ook artikel 3 EVRM geschonden is.

Het middel is bijgevolg ernstig."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een stukkenbundel met persoonlijke documenten, documenten van zijn zoon en schoondochter en de beroepsinkomsten van zijn zoon (Verzoekschrift, bijlagen 5-15).

Ter terechtzitting legt de aanwezige raadvrouw een bijkomende verklaring neer van de zoon van verzoeker van 3 april 2025.

3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

3.3.4. De bestreden beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in."

3.3.5. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 maart 2025 door de grensinspectie werd geïnterpelleerd toen hij op de luchthaven van Zaventem toekwam vanuit Dubai (VAE). Verzoeker bleek in het bezit te zijn van een Indiaas paspoort met een Belgisch visum type C multi-entry dat geldig was tot 3 juli 2025. Verzoekers terugvlucht via Abu Dhabi (VAE) naar New Delhi was voorzien op 1 juli 2025. De grensinspectie berekende op basis van de vluchtgegevens dat de duur van het verblijf van verzoeker in het Schengengebied 95 dagen bedroeg, waardoor hij de maximum toegelaten verblijfsduur van 90 dagen overschreed.

3.3.6. In zijn middel betwist noch weerlegt verzoeker de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing dat hij de maximale duur van het toegestane kort verblijf zou overschrijden, maar stelt hij dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie. Verzoeker zet uiteen dat het retourticket door zijn zoon werd geboekt, die zich had vergist. Hierbij hamert verzoeker erop dat hij 78 jaar oud is, nauwelijks andere talen spreekt en zeker nooit de intentie had om de voorwaarden van zijn visum te schenden. Ter terechtzitting verduidelijkt de aanwezige raadvrouw dat de zoon van verzoeker ervan uitging dat alles in orde was omdat de datum van het retourticket viel vóór de datum waarop de geldigheidsduur van het visum verstreek, maar dat hij geen rekening hield met de beperking van de verblijfsduur tot 90 dagen.

3.3.7. De Raad heeft begrip voor verzoekers situatie, maar kan de incompatibiliteit tussen de duur van het toegestane verblijf van het visum (90 dagen) enerzijds, en het tijdsverloop vanaf de aankomst van verzoeker in het Schengengebied (29 maart 2025) tot zijn voorziene vertrek (1 juli 2025) – die oploopt tot 95 dagen – anderzijds, niet loochenen.

3.3.8. Naar aanleiding van het betoog van verzoeker dat er geen kwaad opzet in het spel is en verzoekers zoon spijt heeft van zijn vergissing bij het boeken van de tickets, stipt de Raad aan dat de bepaling van artikel 3, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet geen strafrechtelijk voorschrift is waarbij het morele element een constitutief bestanddeel vormt. Het bestuur dient bijgevolg niet te bewijzen dat er in hoofde van verzoeker sprake was van opzet of voorbedachtheid. De wijze waarop de overweging uit de bestreden beslissing is geformuleerd doet uitschijnen dat het hebben van een bepaalde "*intentie*" vereist is, maar dit is niet het geval. De loutere vaststelling dat verzoeker langer in het Schengengebied zal verblijven dan op basis van zijn visum is toegestaan, volstaat, ongeacht wie hiervoor verantwoordelijk is en ongeacht of dit al dan niet intentioneel gebeurde, om de 'sanctie' van de terugdrijving uit artikel 3, vierde lid van de vreemdelingenwet toe te passen.

3.3.9. Verzoeker slaagt er in zijn middel niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van zijn vaststelling dat het voorgenomen verblijf en de toegestane verblijfsduur op basis van het visum niet met elkaar in overeenstemming zijn te concluderen dat aan verzoeker de toegang kon worden geweigerd in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

3.3.10. In zoverre verzoeker in zijn middel ingaat op het inkomen van zijn zoon en ook in zijn bijkomende verklaring van 3 april 2025 herhaalt dat hij voldoende middelen heeft om zijn vader ten laste te nemen, dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing de solvabiliteit van verzoekers zoon nergens in twijfel wordt getrokken, waardoor dit betoog geenszins ter zake dienend is.

3.3.11. Verzoeker voert in zijn middel ook de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hij verduidelijkt niet in hoeverre de beslissing tot terugdrijving een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van deze verdragsbepaling. Ook de verwerende partij tast dienaangaande blijkens de nota met opmerkingen in het duister. Een middel vereist immers een voldoende duidelijke aanduiding van de geschonden geachte rechtsregel alsook een voldoende duidelijke omschrijving van de wijze waarop die rechtsregel geschonden is. Die uiteenzetting is essentieel omdat ze de verwerende partij moet toelaten zich te verdedigen tegen de grieven die ten aanzien van haar bestreden beslissing worden aangevoerd én ze de Raad in staat moet stellen de gegrondheid van die grieven te beoordelen (cf. RvS 29 oktober 2019, nr. 245.953). Omwille van de afwezigheid van een duidelijke uiteenzetting is het middel op dit punt niet ontvankelijk.

3.3.12. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of verkeerde juridische grondslagen. Verzoeker toont evenmin aan dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Het is nogal evident dat een beslissing tot terugnrijving een definitief karakter vertoont en dat een latere procedure geen rechtsherstel meer zal kunnen bieden aan verzoeker.

Het vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond dient niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze dient te worden geïnterpreteerd aangezien dit tot gevolg zou hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

Het is immers zo dat het evident is dat de terugnrijving een ernstig nadeel berokkend voor verzoeker en dit geen rechtsherstel meer kan bieden voor hem.

Uit wat voorafgaat meent verzoeker dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot een schorsing van uiterst dringende noodzakelijkheid m.b.t. de beslissing tot terugnrijving en de intrekking van het visum.”

3.4.2.2. De vordering tot schorsing dient een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens voorleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.2.3. Verzoeker acht het nadeel evident, maar zoals de verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen, belet niets verzoeker om bij de Belgische vertegenwoordiging een nieuw visum aan te vragen, waardoor het *in casu* aangevoerde nadeel niet moeilijk te herstellen is.

3.4.2.4. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

F. TAMBORIJN